

Experiment de la cara inexpressiva: Dr. Edward Tronick

Edward Tronick, doctor en Psicologia del Desenvolupament. Director de la Unitat de Desenvolupament Infantil (Harvard University):

Des d'una edat primerenca, els bebès mostren una resposta molt intensa a les emocions, les reaccions i la interacció social que reben del món que els envolta.

Això és una cosa que vam començar a estudiar fa trenta o quaranta anys, quan la gent pensava que els bebès no eren capaços de dur a terme una interacció social. En l'experiment de la cara inexpressiva, el que la mare feia era asseure's i jugar amb el seu bebè, una nena d'un any aproximadament...

Mare:

Qui és la meva nena bonica? Oh, sí...

Edward Tronick:

Ella saluda la nena i la nena li retorna la salutació.

Edward Tronick:

La nena comença a assenyalar diferents llocs al seu al voltant i la mare intenta captar la seva atenció i jugar amb ella. Totes dues treballen per a coordinar les seves emocions i les seves intencions, què és el que volen fer al món. I això és al que el bebè està acostumat.

A continuació, demanem a la mare que no li doni cap resposta al nadó. El bebè s'adona de seguida d'això i tracta d'utilitzar totes les seves habilitats per a intentar recuperar l'atenció de la seva mare: li somriu i assenyala diferents llocs, perquè està acostumada al fet que la seva mare miri cap a l'adreça que ella assenyala.

Edward Tronick:

El bebè aixeca les dues mans i diu: «Què passa aquí?». Fa crits aguts com dient a la mare: «Va! Per què ja no fem això?». Fins i tot en un període tan curt —dos minuts— en el qual no obtenen la reacció normal, els bebès reaccionen amb emocions negatives, s'aparten, senten estrès. Fins i tot perden control sobre la seva postura a causa de l'estrès que experimenten.

Mare:

Ja està, Maggie... Estic aquí. Què estàs fent? Sí! Sí, la meva nena!

Edward Tronick:

És una mica com «el lleig, el bo i el dolent». El bo és la situació habitual amb els nostres fills. El dolent és quan succeeix alguna cosa dolenta, però el bebè pot suportar-ho. Al cap i a la fi, quan acaba l'experiment, la mare i el bebè tornen a jugar. El lleig és quan no li dones al nadó cap opció de tornar al que és bo. No hi ha reparació i es queden embussats en aquesta situació realment horrible.